

1945.

Skončila okupace Čech a Moravy, vzpomíná ještě Metoděj Hudec. Začali se vracet první vystěhovalci. Pro řízení obce byl ustaven první národní výbor a prvním předsedou zvolen František Příbyl č. 10. S přistěhováním dalších občanů se MNV rozšiřoval a postupně zastával funkci Voráč Josef č. 75., Kuchař Josef č. 93. A posléze Celý Josef starší č. 19., který tuto funkci zastával až do voleb v roce 1946. **Z majetných občanů se nevrátil Vašíček Jan z č. 7. Který získal hospodářskou usedlost po vystěhovaných Němcích v Chornici u Jevíčka** a Kupka Alois z č. 25., který v Moravanech, kde byl vystěhován, zakoupil si nějakou nemovitost a zde svůj majetek prodal sestře a švagrovi Julii a Raňholdu Sloukovým.

Zase jsem získal nové informace a vzhledem k tomu, že chci ještě jednou objednat dotisk této knihy, chci tam dodat vzpomínky potomků z čísla 7. „U Bartošů.“

Vždy mne potěší, když se za mnou doma staví, nebo mi napíše, potomci našich molenburských rodáků, žijících nyní mimo nynější Vysočany, dokonce někdy i mimo ČR a zajímají se o svůj původ a také o historii naší vesnice, ve které se narodili jejich rodiče, nebo alespoň některý z nich. Jsem "Patriotem Molenburku" a mapuji jeho historii od jeho založení. Při každé takové návštěvě se většinou od nich dovím něco nového z molenburské historie. Jední z mnoha, potomků rodáků jsou také potomci Vašíčků, z č. 7. "U Bartošů," kteří mne dnes 19. 10. 2019 navštívili. Jsou to potomci našeho rodáka Josefa Vašíčka ze statku "U Bartošů," Ing. Jan Vašíček a Jeho bratr Josef Vašíček. A to je ta návštěva dvou bratrů Vašíčkových, jejichž otec a děda byly rodáci z Molenburku č. 7., která mne potěšila.

Bylo toho mnoho, co jsme při první návštěvě probírali a tak mne zase včera 31. 10. 2019 bratři Vašíčkovi zase navštívili. Připravují podklady pro „Kroniku rodu Vašíčků,“ o životě svých předků, rodičů, kteří se narodili a žili v Molenburku na statku č. 7. „U Bartošů,“ Berou to velmi poctivě a tentokrát přišli pěšky až ze Studnic, chtěli si projít některé cesty, po kterých jejich tatínek vozil vápno a dřevo do Prostějova Výškova a jeho okolí. Požádali mne, zda bych jim nemohl pomoci při zpracování jejich připravované rodinné kroniky. Rád jsem jim chtěl vyhovět. Jsou velmi pracovití, mají spoustu důležitého materiálu a tak jsem je požádal, zda by mi napsali do dotisku mé knihy „Historie Molenburku a Vysočan“ svoje vzpomínky. Potěšili mne a vás, kteří to budete číst jistě také.

Josef Vašíček, jeho bratr Ing. Jan Vašíček a rodný dům jejich tatínků a dědečka.

Naše vzpomínky, nás bratrů Ing. Jana Vašíčka (nar. 1953) a Josefa Vašíčka (nar. 1945) na své předky Vašíčkovi, na otce, dědy a pradědy, rodáky z Molenburku č.7 „U Bartošů“ a na naše návštěvy Molenburku a Houska.

My bratři jsme se stavili dne 19.10.2019 do Molenburku za „Patriotem Molenburku“ Antonínem Jiruškem. Povídali jsme si o všem možném, o historii Molenburku, ale když pan Jirušek zjistil, že jsme potomci molenburských rodáků žijící nyní mimo Vysočany a že intenzivně pátráme po svých předcích a že máme již určitý přehled, tak nás požádal, abychom napsali o tom svoje vzpomínky, že by je mohl pak uvést v dalším vydání své knihy „**Historie Molenburku a Vysočan.**“

Jsme synové Josefa Vašíčka, nar. 1911 v Molenburku č.7, zemřel 1976 v Chornicích. V této usedlosti č. 7. bydlel ještě náš děda Jan Vašíček a praděda Jan Vašíček.

Jan Vašíček nar. 12. 6. 1884 v Molenburku s manželkou Cecílií a Josef Vašíček

Na úvod nejdříve něco o nás. Já Ing. Jan Vašíček, nar. 1953, jsem nyní důchodce, bydlím v Blansku, pracoval jako vývojový a výzkumný pracovník v Metře Blansko, pak v Adamovských strojárnách a naposled u firmy OMSZ Blansko. Můj bratr Josef Vašíček, nar. 1945, bydlí v Brně, je také důchodce, pracoval jako technický pracovník v Královopolských strojárnách. My jsme už ale rodáci obce Chornice.

Vytváříme rodokmen „Vašíčků“ a pokud se nám to ještě podaří, chtěli bychom vytvořit rodinnou kroniku. Abychom mohli toto dílo vytvořit, je nutné nejdříve posbírat a evidovat základní informace o předcích.

Nejdříve jsme vytvořili základní rodokmen po mužské linii. Ve vyhledávání údajů pro rodokmen se obecně postupuje od rodičů do minulosti. Údaje o jménech, o datu narození, sezdání a úmrtí osob, a od roku 1771 také domovní čísla, jsou uvedeny v matričních knihách, které jsou v současné době zpravidla v elektronické digitální podobě přístupné na internetu.

Poznámka: Z důvodu současné ochrany osobních údajů osob po dobu posledních 100 let jsou na internetu přístupné jen matriky s údaji o starších osobách narozených před 100 lety a více.

Také děláme pěší turistiku, kterou spojujeme zpravidla s pátráním po našich předcích a po rozvětveném vzdáleném příbuzenstvu a tím se také dovídáme něco o životních událostech našich předků a příbuzenstva. Vyjíždíme zpravidla autobusem z Blanska do okolních obcí Molenburku, do Studnice, Rozstání, Baldovce, Lipovce, Holštýna, Ostrova, Šošůvky, Sloupu, Němčic, atd., tedy do teritoria, kde žili naši předci a kde ještě žije nyní naše rozvětvené příbuzenstvo, i vzdálené.

Jdeme často pěšky od vesnice k vesnici, navštěvujeme také matriky na obecních úřadech, kde je možné získat některé údaje ohledně mladších předků a příbuzných, kteří se narodili před méně než 100 lety. Také navštěvujeme archivy, kde je možné čerpat hodně informací o předcích z místních starých kronik, z pozemkových gruntovních knih, ze sčítacích operátorů obyvatel. Také návštěvou hřbitovů se dají sehnat aktuální údaje o narození a úmrtí hledaných osob za poslední mladší období. Hlavně jsou cenné informace o předcích získané při setkání a vyprávění s ještě žijícími pamětníky jednotlivých obcí a ještě s žijícím příbuzenstvem.

Jak procházíme obcemi, zastavujeme se u jednotlivých domů, kde žili naši předkové před mnoha lety, a to podle záznamů čísel domů v matričních knihách. Často jsou původní domy, kde žili naši předkové, rekonstruovány, některé zbořeny, postaveny nové a většinou v nich žijí dnes úplně noví majitelé.

Podařilo se nám najít v matrikách 9 generací Vašíčků po naší linii, kteří žili před námi. Všichni naši předkové po mužské linii, Vašíčci, pocházeli ze Šošůvky, v roce 1880 přišli do Molenburku a odešli z Molenburku v roce 1944, kdy byli násilně vystěhováni německými okupanty z důvodu budování vyškovské střelnice. Nejstaršího nalezeného našeho předka po mužské linii, Pavla Vašíčka (nar. 1679 v Šošůvce), se nám podařilo najít v latinsky psané matriční knize farnosti v Doubravici nad Svitavou, ve které jsou uvedeny záznamy osob ze Šošůvky za období 1645-1755. Od roku 1755 jsou záznamy osob ze Šošůvky uvedeny v matričních knihách farnosti ve Sloupě. Ještě šest generací potomků Pavla Vašíčka po naší rodové linii žilo v Šošůvce do doby, než se náš

praděda Jan Vašíček v roce 1880 přiznal ze Šošůvky č. 30 do Molenburku na č. 7 „U Bartošů“ k Františce Ševčíkové. Odkud Vašíčci přišli ještě před rokem 1679 do Šošůvky, to se nám nepodařilo najít.

Nejdříve něco k historii usedlosti č.7 v Molenburku.

Po založení Molenburku v roce 1724 si první obyvatelé začali co nejdříve stavět svoje domky. V roce 1771 po zavedení domovních čísel bydlel v č. 7 Matáš Tatárek, který přišel z Kuniček. Po něm rodina Ševčíková, Bartoloměj a Mariana. Bartoloměj (nar. 1755, zem. 1820) v té době podruh. Jeho syn Jan Ševčík (nar. 1788, zem. 1857), také sloužil od svých 17 let 11 roků na vojně a po propuštění v roce 1816 se následujícího roku 1817 oženil s Kateřinou Škvařilovou (nar. 1791, zem. 1852). Byl osobním sluhou důstojníka z rodu Salmů. Píše se, že se Jan Ševčík vrátil jako slepec. Není to asi pravda, snad oslepl později. Jako slepý by sotva převzal hospodářství a oženil se. Také podrobná svatební smlouva se o tom nezmiňuje. Jeho propouštěcí list z vojny o tom také nic neudává. Je vydán 30. 7. 1816. K dosavadnímu domku již jako slepý přistavěl dřevěnou stodolou a byl jako dočasný uživatel zděného obydlí, chlévů a stodoly. Dříve býval veškerý majetek panský. Až kupní smlouvou od starohraběte Salma, dle smlouvy z 3. listopadu r. 1828 vykoupením podsedku s 18 měřicemi (3,4 ha) polí, získal jistotu k budoucímu hospodaření na statku "U Bartošů." Jan Ševčík se také potom až roku 1849 vykoupil z roboty. Po něm zůstal ve stavení na č. 7 jeho syn Karel Ševčík (nar. 1829, zem. 1870), který se oženil s Františkou Kopkovou (nar. 1828, zem. 1880).

Teď něco k počátku a konci rodu Vašíčků v Molenburku č. 7.

Do této rodiny Ševčíkové, do č. 7, se sňatkem ve Sloupě ze dne 27. 1. 1880 s Františkou Ševčíkovou, dcerou Karla Ševčíka, přiznal Jan Vašíček ze Šošůvky č. 30 (nar. 10. 12. 1855 v Ostrově u Macochy č. 11.), zakladatel budoucího rodu Vašíčků v Molenburku. V roce 1893 byl v Molenburku velký oheň, Jan Vašíček při něm hodně utrpěl na zdraví a v důsledku toho 6. 10. 1900 předčasně zemřel. Zanechal po sobě také dva syny, Jana (nar. 12. 6. 1884, zem. 4. 1. 1958) a Karla (nar. 3. 9. 1896, zem. 29. 8. 1929) a dvě dcery, Marii (nar. 20. 1. 1881, zem. 1979) a Františku (nar. 4. 7. 1882, zem. 1965). Syn Karel se oženil se Sofií Hudcovou z Molenburku a pak šli bydlet do Moravských Prusů č. 14. Dcera Marie se přivdala za Floriána Přibyla (nar. 1873) na usedlost č. 31 v Molenburku. Dcera Františka se přivdala do Houska na č. 13 za Matouše Hejče. Syn Jan se oženil dne 21. 2. 1911 s Cecilíí Svobodovou (nar. 10. 11. 1890, zem. 19. 4. 1956) ze sousedního stavení č. 28 a pak se ujal po tatínkovi v Molenburku hospodářství na č. 7. Neměl to lehké. V roce 1915 byl Jan odveden a musel jako 31 letý i se svým 19 ti letým bratrem Karlem odejít do 1. světové války. Po navrácení se hned zapojil do správy obce a od roku 1919 byl v zastupitelstvu a od roku 1923 radním, v roce 1927 náměstek starosty a v roce 1931 byl zvolen starostou. Funkci vykonával až do roku 1938, potom byl radním až do nuceného vystěhování v r. 1944. Jan zanechal po sobě 7 dětí, syna Josefa (nar. 8. 9. 1911, zem. 16. 1. 1976), dceru Františku (nar. 3. 12. 1915, zem. 2003), dceru Marii (nar. 12. 9. 1918, zem. 12. 11. 2011), syna Matouše (nar. 19. 11. 1920, zem. 7. 8. 2010), dceru Ludmilu (nar. 4. 3. 1923), syna Jana (nar. 2. 3. 1925) a syna Jiřího (nar. 9. 4. 1927). Také jako mnoho jiných byli Vašíčkovi násilně vystěhováni okupanty v roce 1944 z Molenburku, Jan Vašíček se svou manželkou Cecilíí a ještě se svobodnými syny Matoušem, Janem a Jirkem byl vystěhován do Sudice a do Šebetova byl vystěhován již ženatý Josef, předtím už bydlící v Lipovci na č. 28. Po válce se Jan Vašíček jako jediný majetný hospodář do Molenburku nevrátil, ani jeho syn Josef zpět do Lipovce, ale přesídlili se pak do pohraničí při historickém vysídlení Němců. Jan Vašíček se svobodnými syny se přesídlil do Chornice na zemědělskou usedlost č. 70, Josef Vašíček, již ženatý, také do Chornice na zemědělskou usedlost č. 64 a Ludmila, již vdaná, také do Chornice do domku č. 131. Jan Vašíček zemřel v Chornici dne 4. 1. 1958. Z jeho 7 dětí žijí ještě dnes 3 děti, Ludmila Nečasová ve věku 96 roků, nyní v pečovatelském domě v Mor. Třebové, dále Ing. Jan Vašíček ve věku 94 roků, bydlící v Praze, byl významným projektantem a podílel se na výstavbě Jaderné elektrárny Mochovce a Ing. Jiří Vašíček ve věku 92 roků, nyní v pečovatelském domě v Lanškrouně, byl vývojovým pracovníkem v Tesle Lanškroun.

Také nám zůstalo v paměti, jak nám tatínek Josef Vašíček vyprávěl o těžkém období, kdy byli v roce 1944 násilně vystěhováni německými okupanty, a to jeho otec, tedy náš děda, se svými svobodnými syny z Molenburku č. 7 a on už jako ženatý z Lipovce č. 28. Děda šel do podnájmu do Sudice a náš otec do Šebetova. Protože se živili hospodařením na poli a vlastnili zemědělské stroje, o které nechtěli přijít a u budoucích podnájemníků nebylo na ně moc místa, tak uschovali tyto zemědělské stroje před vystěhováním z Molenburku u svých známých a příbuzných v okolí.

Například v Holštýně na Keprtovém si schovali šroťák na obilí, u Trávníčka pod zvonící elektromotor 6,5 HP, na myslivně zase obilí. V Šošůvce u Vašíčka mlátičku, lis na slámu, fukar s rourami na foukání obilí na půdu, vyorávač brambor, pařák na krmné brambory, bočnice k vozu, u Hasoně pumpu na močůvku, pluh obracák s kolečky, brány a pospěch, u Kaly Habrovského) na č. 42 travní sekačku. V Němčicích u tety Fandy secí stroj FABRIKA a vůz vápeňák. V Šebetově u podnájemce 2 vozy-sečkovice, hák na brambory, koňské hrábě, pluh dvojka.

Teď něco o nás, o našem dětství, o našich vzpomínkách na obec Chornice.

Já Ing. Jan Vašíček (nar. 1953) a můj bratr Josef Vašíček jsme rodáci z Chornic č. 64 a jsme jedni ze sedmi dětí již nežijícího Josefa Vašíčka (nar. 8. 9. 1911 v Molenburku č. 7, zem. 16. 1. 1976 v Chornicích). Náš otec, Josef Vašíček, před tím, než se v roce 1940 přizemil do Lipovce, pomáhal svým rodičům s hospodařením na poli v Molenburku na usedlosti č. 7 a k tomu rozvážel s koňmi vápno a dřevo do dalekého okolí. Jak jsem již uváděl, po druhé světové válce se přesídlil náš tatínek do Chornice č. 64, kde se také přesídlil náš děda Jan a teta Ludmila.

Máme vzpomínky na soukromé hospodaření svých rodičů v Chornicích č. 64 na poli o rozloze 13 ha a hospodaření svého dědy Jana Vašíčka (nar. 1884) se svým synem Matoušem na usedlosti č. 70 v Chornicích a to až do roku 1958, kdy většina rolníků v obci pak vstoupila do jednotného zemědělského družstva.

Už jako malý chlapec jezdil můj bratr Josef (nar. 1945) s otcem orat na podzim pole, nejdříve v doprovodu otce vedl koňské spřežení ve vyorané brázdě, pak už orál sám. Očarovaly ho hejna vran, které se slétaly nad zoraným polem, kde nacházely potravu, larvy a žížaly.

Máme vzpomínky, jak náš otec Josef (nar. 1911) s dědou Janem vlastnili společně v té době v Chornicích už mlátičku, samovaz na sklizení obilí a traktor Zetor 25.

Nejkrásnější bylo období letní sklizně obilí, doba žní, kde lány zralého obilí byly lemovány modrými květy chrpy. Obilí bylo sečeno samovazem. Děda Jan Vašíček seděl na kočírovacím sedadle obilního sklizecího samovazu a kočíroval tažné koňské trojspřežení. Můj bratr Josef (Jozífek) seděl na bočním sedadle samovazu a kontroloval správné pokládání posečeného obilí na dopravníkový pás pomocí otáčející se vrtulové naháňky a následně správné vázání posečeného obilí do snopů pomocí špagátu. Když bylo obilí posečeno, ležely snopy rozházené po poli, pak následovalo ruční stavění snopů do vyrovnaných řad panáků, aby obilí řádně vyschlo. Po usušení se pak obilí svázelo na žebříňácích do stodoly, kde se vymlátilo v mlátičce. Bratr Josef při mlácení podával snopy ze žebříňáku na plošinu mlátičky, kde další osoba vkládala rozvázané snopy postupně otvorem do mlátičícího rotačního bubnu, který vytloukl zrní z klasů. Dále kontroloval plnění žoků obilím, lisování a vázání vymláčené slámy do balíků, foukání plev na půdu. Po vymláčení obilí se naplněné žoky vynášely na půdu, kde se obilí vysypalo a nechalo doschnout.

Také máme v paměti, jak tatínek ujížděl tryskem s žebříňákem před bouřkou při žních pro suché obilí, nebo v období senoseče pro seno, aby to bylo za sucha doma.

Teď něco ze vzpomínek z návštěv Molenburku a Houska.

Také můj bratr Josef Vašíček (nar. 1945) vzpomíná na své dětství, jak jezdil do Molenburku na prázdniny v období asi 1953-1959. Nejezdil do Molenburku na usedlost č. 7, kde se narodil a vyrůstal náš tatínek, protože v té době nemovitost č. 7 už vlastnil jeho bratr Matouš Vašíček z Chornice č. 70 až do roku asi 1971 a pronajímal ji už po druhé světové válce řezníkovi Skácelovi. Ale jezdil na prázdniny do Houska na stavení č. 13 k bezdětné pratetě Františce Hejčové (nar. 1882, zem. 1965), tedy k sestře našeho dědy Jana. Zavezl ho tam, s batohem na zádech, vždy náš otec Josef na motorce CZ150 až z domova z Chornice č. 64.

Z prázdnin u pratetičky Fandy v Housku na č.13 si malý Josef vybavuje mnoho pěkných vzpomínek. U Fandy měli malé hospodářství, ve chlévě dvě kravky, aby měli mléko jako základní potravu. Mezi stavením a lesem se rozprostírá loučka, která ho očarovala, když po ní procházel. Loučka se táhne podél strouhy-potůčku Bělíčka, ve které rostly trsy žlutých blatouchů. Potůček vytékal z rybníku nad tajemným starobylým vodním mlýnem pana Krále. Louka byla rozkvetlá květy fialkových kohoutků, bílých kopretin, modré chrpy, hvozdíku, zvonků, jetele, jitrocele a porostlá vysokou travinou. Nad loukou přelétaly bzučící včely, motýli, bělásci, barevní otakárci, i vzácní

modrásci. Na okraji louky byly přivázány k zatlučeným kůlům kozeny spásající šťavnatý travní pažit a z návsi bylo slyšet kejhání husí. Sluneční paprsky procházející přes koruny lesních stromů vytvářely okouzující siluetu na této lučině. Užitečným zpestřením letního dne bylo sbírání lesních borůvek, šišek i klestí pro domácí topení v kachlovém sporáku. V odpoledním parném dnu, v nestřeženém okamžiku pratetičky, přešel malý Josef přes kuchyňské okno do předzahrádky, dále po vyšlapané luční cestičce k mlýnu a následně hned k rozlehlému rybníku, odkud bylo již slyšet křik dovádějící omladiny. Po osvěžujícím vykoupaní v rybníce s ostatními vrstevníky a po zpáteční stezce k domku jeho pratetičky následovala večeře a uložení ke spánku do vonících nadýchaných peřin.

Také můj bratr Josef má v paměti, když šel na procházku k rodnému domu svého otce č. 7, jak ho jako malého kluka upoutala kaskáda malých čtyř vodních nádrží, tzv. stávků, kačáků, kde se často koupali kačeny. V současné době je tam jeden větší stávek u domu č. 100 a druhý malý u domu č. 13 je zakrytý poklopem. Další dva stávky u domu č. 11 a 55 byly postupem času zasypány.

Pamatuje si, jak prateta Františka (Fanda) se pečlivě připravovala na molenburskou pouť a příjezd návštěvy. Místnosti v domě byly vygruntovány a vyzdobeny sakrálními předměty. Na stěnách visely svaté obrázky se strážnými anděly, Marie s děťátkem, na stole byl rozprostřen slavnostní vyšívaný ubrus, na kterém stály kříže, svíčky a napečené cukroví. Také napekla koláče a položila je na lněné vyšívané plátno, které bylo napnuté na dřevěném rámu a položeno nad ustlanou postel. Těmito koláči hostila členy rodu Vašíčků, kteří přijeli na pouť do Molenburku. Linoucí vůně koláčů se rozléhala po celém stavení a připomínala poutní období v Molenburku.

Ještě Josef vzpomínal na to, jak jezdil i v pozdějších letech pravidelně na molenburské poutě na svatého Cyrila a Metoděje. Také má v paměti, jak se jednou účastnil pouťové večerní zábavy na pódiu pod lipami u splávku (nyní hasičská nádrž). Hrála tam kapelní hudba, byla tam bujará tancovačka a zúčastnilo se tam hodně lidí. V plně obsazené místní hospodě u „Dórka“ teklo pivo proudem.

O pouti se napřed šlo na slavnostní nedělní mši do kostela, po ukončení mše byla procházka po hřbitově a hlavně zastavení u pomníků příbuzných rodáků, pak nakoupení sladkostí na pouťových stáncích a na závěr se někde posedělo v kruhu známých a příbuzných.

Hlavně se mému bratrovi Josefovi vybavilo v paměti posezení o pouti v hostinci u vodního mlýna pana Krále pod rybníkem, kde se sešel se strýcem Matoušem z Chornice, s Ladislavem Příbylem z č. 141, s Vojtěchem Příbylem z Kanic u Brna a dalšími příbuznými rodáky. Vedly se bouřlivé debaty o vlastních zážitcích z mládí a mezi nimi vynikal hlavně hlučný kovářský mistr Jaroslav Příbyl, který v té době bydlel na usedlosti č. 7, kterou odkoupil v roce 1971 od Matouše.

Také vzpomínal na to, jak mu vyprávěl tatínek Josef, jak tatínek chodil za mlada s dědem Janem občas do hospody k Dórkovi na pivo i na tancovačku. Někdy i do hospody v Housku. Rádi poslouchali od rodičů, jak se v Molenburku kdysi mluvilo.

Také můj bratr Josef se účastnil pěti dálkových pochodů na 50 km „Za sněženkou do krasu“, které byly pořádány Klubem českých turistů Blansko, v období let 2004-2008, jednou také šel se mnou v zimním měsíci březnu. Start byl ze sportovního areálu ČKD Blansko, z kuželny po trase Macocha, Ostrov, Holštýn, Vysočany, Šošůvka, Sloup, Vavřinec, Veselice, Obůrka a pak do cíle v budově kuželny. Tenkrát bylo na trase nasněženo a místy nafoukáno až po kolena sněhu, přitom se nohy bořily do sněhu, což stěžovalo plynulou chůzi. V budově Obecního úřadu Vysočan byla umístěna razítková kontrola. V hospodě obecního úřadu jsme dostali na jídlo chutnou čočkovou polévku s osvěžujícím výčepním pivem. Tady v teplém lokálu jsme si odpočinuli, částečně odložili na radiátory oděvní svršky, aby oschly a posilnění pak pokračovali v další cestě.

Ještě dnes, když vyjíždíme do okolí Molenburku na pěší túry, snažíme se chodit po těch cestách, o kterých nám vyprávěl náš tatínek, po kterých rozvážel ještě za svobodna koňským povozem vápno a dřevo do dalekého okolí.